

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Bánki és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Cserei Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. április 8. napján kelt 7.G.20.398/2010/6. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 125.000,- (Egyszázhuszonötezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Pest Megyei Bíróságra 2009. május 6-án benyújtott keresetében jogsértés megállapítását, attól való eltiltást és nyilatkozat közzétételére kötelezését kérte az alperesnek, továbbá perköltség, ezen belül bírósági illeték, a felperes jogi képviselőjének ügyvédi megbízási szerződése alapján készítendő tételes elszámolás figyelembevételével felmerült ügyvédi munkadíj, valamint a felperes jogi képviselőjének a kereset benyújtásáig felmerült költségei - amelyek 450.000,- Ft-ot tesznek ki - megfizetésére is kérte kötelezni. A felperes 2009. május 20-án csatolta az ügyvédi megbízási szerződést.

A Pest Megyei Bíróság a 2009. december 4-én tartott tárgyaláson 7.G.22.371/2009/8. szám alatt bírósági meghagyást bocsátott ki a felperes

keresetének megfelelően és többek között kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.902.000,- Ft perköltséget. Ezt a határozatát a 2010. január 6. napján kelt 9. számú végzésével megváltoztatta, annak rendelkezéseit mellőzte és elrendelte az eljárás folytatását.

A felperes az eljárás folytatása során a 2010. február 4-én tartott tárgyaláson a perköltség vonatkozásában úgy nyilatkozott, hogy változatlanul kéri az alperest kötelezni ügyvédi munkadíj megfizetésére 1.500.000,- Ft + áfa mértékben. A további eljárás során felmerült munkaórák és ügyvédi díjak megtérítését is fogja kérni az alperestől jogfenntartással. Ennek összegszerűségéről az eljárás időtartamát figyelembe véve a tárgyalás berekesztését megelőzően fog nyilatkozni, hogy addig milyen költsége merült fel az eljárás további szakaszában.

A 2010. április 8-án tartott tárgyaláson előadta, hogy számlával is igazolható módon az ügyvédi munkadíj vonatkozásában a felperesi gazdasági társaságnak - amelyet az ügyvédi irodánál kifizetett és ezt számlával is tudja igazolni - mindösszesen eddig bruttó 3.000.000,- Ft ügyvédi munkadíj költsége merült fel, amelynek megtérítésére kérte kötelezni az alperest a megbízási szerződés, a tényleges kifizetések és teljesítések alapján.

Az alperes a felperes ügyvédi munkadíjának összegét vitatta, azt kirívóan eltúlzottnak, etikátlannak és jogellenesnek tartotta.

A Pest Megyei Bíróság a 2010. április 8. napján kelt 7.G.20.398/2010/6. számú ítéletében a felperes keresetének túlnyomó részt helyt adva megállapította az alperes részéről a tisztességtelen piaci magatartást, eltiltotta a további jogsértéstől és helyreigazítás közzétételére kötelezte. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 375.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes a perben 95 %-ban pernyertes lett, erre tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperes köteles volt a felperes perköltségének megfizetésére, amely a felperes által lerótt 27.000,- Ft eljárási illetékből, valamint 348.000,- Ft ügyvédi munkadíjból állt, mely az áfa összegét is tartalmazta. A perköltség összegét az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérlegelési jogkörében állapította meg. E körben az elsőfokú bíróság a nem meghatározható pertárgyértékű ügyben kifejtett felperesi tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíjat állapított meg, melynek összege megegyezett az alperes által a perben a felperessel szemben érvényesíteni kívánt perköltség összegével is. A felperes által igényelt ügyvédi munkadíj összegét az elsőfokú bíróság - részben osztva az alperes álláspontját - eltúlzott mértékűnek találta azzal, hogy készkiadásait és tevékenységének munkaidő igényét a felperes a perben hitelt érdemlően nem igazolta. A felperesi jogi képviselő és a felperes által kötött szerződésben rögzített összegű munkadíj a felek szerződési szabadságára tekintettel jogellenesnek vagy etikátlannak nem volt minősíthető, az alperes ezen hivatkozása teljes mértékben alaptalan volt.

Az ügyvédi munkadíj mérséklésére kizárólag a felperes által kifejtett tevékenység, a szerkesztett beadványok tartalma, ennek alapján szükséges munkaidő igénye és a perben tartott tárgyalási határnapok száma volt irányadó a nem meghatározható pertárgyérték alapul vételével.

Az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó része ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, és kérte annak megváltoztatásával a csatolt ügyvédi megbízási szerződés szerinti óradíjak és a tényleges időráfordítás alapján az ügyvédi munkadíjának a megállapítását, az alperest 3.126.423,- Ft összegű elsőfokú ügyvédi munkadíj és készkiadás megtérítésére, továbbá a másodfokú eljárással kapcsolatos illeték és ügyvédi munkadíj, valamint készkiadások viselésére kérte kötelezni a már becsatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján.

Hangsúlyozta, hogy a jelen bírósági eljárás megindítására az alperes adott okot törvénysértő magatartásával, ezért neki kell viselnie a perindítással és a pervittel összefüggő, a felperesnek felmerült költségeit, így többek között az ügyvédi költségeket is.

Nem helytálló az elsőfokú bíróság végzésének azon indokolása, hogy olyan összegű ügyvédi munkadíjat ítelt meg a részére, amelynek összege az alperes által a perben a felperessel szemben érvényesíteni kívánt perköltség összegének felel meg. Az a körülmény, hogy a jogsértést elkövető alperes milyen munkadíjért dolgozó ügyvédi irodát bízott meg jogi képviselével, nincs összefüggésben a felperesnél felmerülő ügyvédi munkadíjjal.

Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nem kérte be a felperestől az ügyvédi munkadíjról szóló tételes elszámolást, ezért nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon megjegyzésével, hogy a felperes által igényelt ügyvédi munkadíj összegét eltúlzott mértékűnek találta, tekintettel arra, hogy az összeg a megbízási szerződés alapján került kiszámlázásra, az a megbízási szerződés rendelkezéseiből közvetlenül kikövetkeztethető.

Az elsőfokú bíróság a bírósági meghagyásban 1.500.000,- Ft + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte az alperest.

Az elsőfokú bíróság döntése azért is megalapozatlan, mert nem adta levezetését annak, hogy miként számította ki a 348.000,- Ft összegű, áfát is tartalmazó, ügyvédi munkadíjat.

Fellebbezéséhez csatolta a felmerült ügyvédi munkadíj és készkiadás kimutatásokat, a hozzájuk kapcsolódó felperes jogi képviselője által kiállított és a felperes által kiegyenlített ügyvédi munkadíj számlákat.

Az alperes a felperes fellebbezésére tett ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség viselésére történő kötelezését.

Elsődlegesen kifejtette azon álláspontját, hogy a perre nem adott okot.

A felperes az elsőfokú eljárásban semmilyen számlát, elszámolást nem csatolt be és mivel az ügyvédi iroda maga jelentette ki, hogy hosszú évek óta megbízásban áll a felperessel, ezért a becsatolt számlák nem igazolják, hogy az alperes elleni per munkavégzése áll mögötte. A jelen perben a jogi képviselő nyelvtudást, különleges ügyvédi szaktudást nem igényelt, ráadásul nem is ügyvéd járt el, hanem európai közösségi jogász. Jelen ügyben a felperesnek nem kellett kiemelt felelősségbiztosítást kötni és 24 órán keresztül rendelkezésre állni. A felperes a tételes kimutatás szerint olyan költségeket számolt el, amelyek abszurdak és jogellenesek, így pl. a jogszabályok tanulmányozásával töltött idő, a munkaórák

összeírásával kapcsolatos idő, a tárgyalásra jövetel ideje, meghatalmazás kiállítása, bírósági iratokba való betekintés, érdeklődés a jegyzőkönyv megléte felől, bíróságra történő telefonálás, alperes ellenkérelmének beszerzése, az ítélet írásba foglalásával kapcsolatos többszöri telefonbeszélgetés.

A felperes ezt követően úgy nyilatkozott, hogy az ügyvédi munkadíj a felek szabad megállapodásán alapul. Tekintettel a felperes német tulajdonosi körére a felperesi társaságnál alapkövetelmény, hogy a cég ügyeiről német nyelvű fordítás és feljegyzés is készüljön. Jelen ügy a súlyos ügy kategóriájába tartozik. L.T. mint európai közösségi jogász az ügyvédi törvény vonatkozó rendelkezése értelmében ügyvédi státuszban járt el az eljárás során.

Bejelentette, hogy a másodfokú eljárásban ezen kérelem benyújtásáig 1.341.068,- Ft ügyvédi költség merült fel, amellyel kapcsolatos teljesítmény kimutatást és munkadíj számlákat csatolt.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mert a felperes fellebbezése kizárólag a perköltség összegét sérelmezte, továbbá azt a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

A Pp. 75. § (1) bekezdése szerint perköltség - a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve - mindaz a költség, amely a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel. A (2) bekezdés kimondja, hogy a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd készkiadásait és munkadíját is. A Pp. 78. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a pernyertes fél költségeinek a megfizetésére a pereszes felet kell kötelezni; ez alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83. §-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény egyéb kifejezett rendelkezése a költséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója.

A Pp. 79. § (1) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és a szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg. Ha a fél a költségeket nem számította fel vagy nem igazolta, a bíróság a perköltséget a per egyéb adatai alapján hivatalból határozza meg. A (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy a költségek utólagos felszámításának nincs helye.

A felperes jogi képviselője a keresetlevélhez csatolta a 2009. március 24-én kelt meghatalmazást és 2. számú előkészítő iratához csatolta a 2009. május 15-én kelt megbízási szerződést. A szerződés 1. cikk 2.a) pontja szerint a megbízási magában foglalta a felperes képviseletét a Pest Megyei Bíróság előtt, az A. Kft. mint alperes ellen indítandó eljárásban, valamint ennek kapcsán jogi tanácsadás nyújtása. A 3. cikk 1. pont szerint a szerződésben meghatározott szolgáltatásaiért a jogi képviselő díjazásra jogosult, amely a ténylegesen ráfordított munkaórák alapján az alábbiak

szerint kerül megállapításra: jogi szolgáltatás ellenértéke partnerügyvéd S.A. és J.A: esetében egységesen 145,35,- EUR + áfa összeget tesz ki.

A felperes már a 2009. május 6-án benyújtott keresetében a perköltséghez kapcsolódóan bejelentette, hogy a kereset benyújtásáig 450.000,- Ft összegű költsége merült fel, amelynek és a perben felmerült költségnek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a perköltség összegét az eljárás elejétől kezdve vitatta, ezért a Pp. 79. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdése a felmerült költségeket és kiadásokat a felperesnek külön felhívás nélkül igazolnia kellett volna.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-ának (1) bekezdése azt teszi lehetővé, hogy a fél pernyertessége esetére igényelhesse perköltségének az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj alapulvételével történő megállapítását. A Pp. 3. §-ának (2) bekezdése alapján a bíróság a felek által előterjesztett nyilatkozatokhoz kötve van, amiből az következik, hogy ha a fél a perben a törvény idézett rendelkezésének az alkalmazására irányuló nyilatkozatot tesz, akkor a bíróság a neki járó perköltséget - annak feltételei fennállása esetén - az általa kötött ügyvédi megbízási szerződés alapján köteles megállapítani. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy azt ne lehetne felülvizsgálni, ugyanis a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-ának (2) bekezdése az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegének a bíróság általi indokolt esetben történő mérséklését lehetővé teszi. Az indokolt mérséklésre a fenti jogszabályi rendelkezésből következően kiemelten akkor van lehetőség, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Az ügyvédi munkadíj mértékének számításakor a bírói gyakorlat a mérlegelés fő szempontjának az ügyvéd által kifejtett munkát tekinti, és ennek keretében figyelembe veszi az adott ügy jellegét, a pertárgy értékét, a jogi megítélésének a fokát, az előterjesztett beadványok terjedelmét és mennyiségét, a tárgyalásokon való részvételt, a jogvita bonyolultságát, a képviseleti munka szakmai nehézségét, az ügyvédi munkának a célszerű pervitelben és az ügy lényegre törő és ésszerű időn belül történő elbírálásában való közrehatását, valamint a hasonló ügyekben kialakult általában elfogadott ügyvédi munkadíj mértékét.

Jelen eljárásban az elsőfokú bíróság a felperes keresetének 95 %-ában helyt adva a versenyjogi jogsértést megállapította, eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és a felperes javára elégtétel adására kötelezte.

Az eljárás tárgyának értéke nem határozható meg, a 2009. december 4-én tartott tárgyaláson bírósági meghagyás kibocsátására került sor, majd az ezen végzést hatályon kívül helyezése és az eljárás folytatása során 2010. február 4-én és 2010. április 8-án volt tárgyalás. A felperes a 2010. február 4-én tartott tárgyaláson előkészítő iratot csatolt, továbbá 5. sorszám alatt ugyancsak előkészítő iratot csatolt.

A felperes a fellebbezésében arra helytállóan hivatkozott, hogy a felperesi perköltség megállapítása szempontjából irreleváns, hogy az alperes vele szemben milyen perköltségigényt támasztott.

A másodfokú bíróság a fenti körülményeket együttesen értékelve és mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes jogi képviselője ügyvédi munkadíjként 7 munkaóra figyelembevételével és a megbízási szerződésben szereplő 145,35,- EUR/óradíj forint ellenértékének meghatározásával - amelyet a másodfokú bíróság nem talált eltúlzott mértékűnek - áfával együtt összesen 343.000,- Ft ügyvédi munkadíj illeti meg, mert ez áll arányban a felperesi jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel, a pertárgy értékével, az adott ügy jellegével, annak megítélési fokával, a hasonló ügyekben kialakult ügyvédi munkadíj mértékével.

Rámutat a fentieken túlmenően a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy az alperes az észrevételében helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes ügyvédi munkadíjként olyan tételeket is megjelölt, amelyek felszámítására nincs jogszabályi lehetőség.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel, 86.000,- Ft-ban határozta meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2011. év január hó 18. napján

. Mika Ágnes sk.  
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.  
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.  
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő